

Cechy językowe literatury romantycznej

Teksty określonej epoki rozpoznajemy nie tylko dzięki typowym dla niej motywom i tematom, lecz także przez elementy językowe. Analizując słownictwo tekstów romantycznych czy powtarzające się w nich środki stylistyczne, dostrzegamy przede wszystkim bunt przeciwko klasycyzmowi. Realizacją haseł wolności twórczej i oryginalności jest poszukiwanie nowych środków wyrazu. Język romantyzmu był podporządkowany uczuciu. Charakterystyczne dla poezji romantycznej było:

- różnorodne wykorzystanie języka codziennego,
- pojawienie się prozaizmów,
- pojawienie się elementów rzadkich, przestarzałych, dawnych,
- utarte połączenia wyrazowe oraz związki frazeologiczne,
- indywidualizacja języka bohaterów,
- nawiązanie do języka twórczości ludowej.

W romantyzmie bardzo wyraźnie powróciła bowiem – znana z antyku – indywidualistyczna koncepcja stylu, rozumianego jako przynależny tylko danemu twórcy sposób mówienia o rzeczywistości. Poety nie mogły ograniczać żadne zasady dotyczące czystości gatunków ani sposobów konstruowania utworu literackiego, ponieważ jego styl był wyrazem nieskrępowanej wolności ducha.